

J. E. Bogumil:

Kadar Zorka pere...

Zorka, i seveda, Zorka! Ta sitnica! Kadar so Preperelova mama prali, takrat ji je vselej prišlo na misel, da je njena punčka tudi umazana. Pa je znosila skup vse tiste neštevilne cunjice — njeno največje bogastvo na tem božjem svetu! — pa jih je prala, kakor da je njena punčka najmanj grofica. Če je bila pa pri tem opraviilu sama vsa premočena, so bili pa seveda mama hudi. Zorka je bila pa vesela in zadovoljna, da je tako lepo dovršila svoje delo.

To je bilo takrat, ko je bila Zorka še majhna.

Ko se je pa Zorka malo potegnila, in ji ni bilo treba več podkladati, da je segla v perilnik, o, potem so jo pa mati že sami malo pripregli. Kakšen drobiž, kakšne žepne rutice in drugo manjše blago je že tudi Zorka oprala. In zopet je bila mokra in premočena, pa mama niso bili več hudi. Zorka je šla zvečer utrujena k počitku, pa ji ni bilo hudo pri srcu, da je prala.

»Mami si pomagala!« ji je rekel dobri angel-varih, in njegov glas ji je bil kakor sladka pesmica uspavanka, ki jo je zazibala v spanje.

Danes je pa Zorka že veliko in močno dekle. Mami ni treba več prati. Vse opere Zorka sama. Pa s kakšnim veseljem!

»Mami moram malo povrniti!« pravi.

Pa odhiti kakor srnica k potoku. Doma pri peči pa sedé stara mamica. Pozna se jim teža let. Njih ustnice pa šepetajo vročo molitev: »Za mojo Zorko...»

Zorka je pa srečna in zadovoljna, četudi je vsa mokra, in božji blagoslov je z njo.

Kadar_Zorka pere . . .